

„Radikalt kultursjokk” — og vern om egen velferdskos

Av Helge Reistad og Eyvind Solås

Mandag 28. april i Aftenpostens aftennummer og i Arbeiderbladet tirsdag 29. april er det en slags omtale av Musidra-gruppens fremføring av «I denne harde tid» på Colosseum kino 27. april. Som forestillingens instruktør har vi følgende kommentar å gi:

I over et halvt år har vi arbeidet med vår forestilling. Vår gruppe er politisk uavhengig. Vi er en frittstående teatergruppe

som i første rekke eksperimenterer med nye musikkdramatiske virkemidler. Vårt stoff er hentet fra vår aktuelle samtid. Improvisasjon og lek står i brennpunktet i våre treningstimer.

Vår forestilling kan ikke betraktes som en «teaterforestilling» i vanlig forstand. Det dreier seg rett og slett om «øvelser» som vi håper kan stimulere publikums og vår egen fantasi. Vår form er nok uvanlig, men vi vil ikke undervur-

dere vårt publikum som har krav på å bli tatt alvorlig.

Da kulturrådmannen i Oslo anbefalte våre øvelser for bydelsutvalgene i Oslo, var dette en stimulans for vårt arbeide. Nå hadde vi chansen til å nå et større publikum. I hele vår har vi fartet rundt omkring i de forskjellige bydeler. Og vi er takknemlig for den velvillige mottagelsen vi har fått. Det har vist seg at publikum har vært åpen for vår musikkdramatiske form.

Lørdag den 27. april ble forestillingen fremført i Colosseum kino. Vi vil med en gang slå fast at vi i denne forbindelse antagelig gjorde en feil. Sant å si er ikke vår fremføring en typisk barneforestilling (selv om det ofte har vist seg at nettopp barn har vært levende engasjert). Forestillingen veksler mellom alvor, poesi og grotesk humor. Slik arrangementet var lagt opp i Colosseum kino, passet ikke vår fremføring inn i helhetsbildet. Vi beklager de misforståelsene som har oppstått i den forbindelse.

Misforståelsen er nok oppstått ved Oivind Kavågs uttalelser til Aftenposten. Ubekymret og freidig har han opplyst om at vår forestilling «... var preget av blasfemi og vulgære uttrykk». Dessuten mener han at forestillingen var «radikal». Klisjéene «blasfemi», «vulgær» og «radikal» er uinteressante. Ja, vi mener sant å si at det er tankeløst og lettkjøpt å omtale vår fremføring på denne måten. Særlig når vi anvender tekster fra FN's Menneskerettserklæringer, tekster av Jean Tardieu (en av tekstene vidner om alvorlig religiositet). I tillegg bygger vi på tekster av Peter Weiss og Beckett. Det hele avsluttes med et uskyldig norsk folkeeventyr.

Det ligger hardt slit og omtanke bak våre musikkdramatiske øvelser. — men det ligger glede bak hele foretaket. Og vi er svært glade for at de aller fleste har oppfattet dette. Selv om vår forestilling har mange humoristiske drag, inneholder den alvorlige vink om at vi, i vår velferdstat, er i ferd med å bli oss selv nok. Vi minner om dette ved å sitere et brev fra en 13 års gutt, drept under et bombeangrep i Vietnam. Han var i ferd med å utvikle seg til kunstner. Barn risikerer ikke sånt her i landet. Vi synes de voksne bør bli minnet om det av og til. Uten at man griper til trivielle klisjéer til vern om egen velferdskos.

I programmet til denne forestillingen skriver vi bl.a. følgende: «Kanskje kan det — med god grunn — hevdes at denne fabulerende formen kan minne om et meningsløst drommespill. Nettopp drommen kan fortelle et og annet om vår virkelighet. For vi må ta oss tid til å dømme — til å leke.»

Aftenposten

Aftenutgave kr. 1.50.

Fredag 31. mai 1974.

Uke 22.

115. årgang. Nr. 245

☆